

прислухатись востаннє  
до дощу,  
немов до відгомону затривоженого  
моря. невідзовно вмерти за одвірком  
щастя — мов невинне пташеня,  
що тріску сонця в дзьоб вхопило  
і загорілося від нього.

загребти об'їдки твого імени  
в пісок безчасся, і шляхи  
підземні кинутись  
розшукувати —  
в розтрусі років.

---

Збірка « [Нічні перекази](#) ».